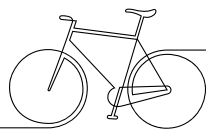

Aan de ketting

■ Journalisten van het *Nederlands Dagblad* fietsen deze zomer in estafette door Nederland en doen verslag van hun belevenissen.

Fietser
Petra Noordhuis

Traject
Hardenberg – de Rheezermaten – Mariënborg (14 km)

Totaal afgelegd
932 km

Diepste gedachte
Ik wil vaker in de natuur rondhangen om te ontspannen.

Niet om aan te zien
Alles wat ik in het Vechtdal zag was mooi.

Uitspraak van de dag
Nico Arkes: 'Ik mis de natuur zoals hij was. Het zou nog meer moeten kwetteren en we zouden de veldleeuwerik moeten horen.'

Glimlach van de dag
Een vrouw op de camping zegt: 'Wat is het warm. Maar we hebben vakantie, dus we hoeven niets.'

Volgende fietser
Koos van Noppen

In de Rheezermaten groeien allerlei kruiden en orchideeën. **beeld: ND**

In het Vechtdal kun je wandelen over een grote spons. 'Als je druk bent, kom dan naar de natuur'

Boswachter Nico Arkes bij de Rheezermaten.

In natuurgebied de Rheezermaten bij Hardenberg wordt de sponswerking van het landschap hersteld, hoorde ik pas. Daar wil ik meer over weten. 'Amersfoort-Schothorst, Nijkerk, Putten, Ermelo, Harderwijk, Nunspeet, 't Harde, Wezep, Zwolle, Dalfsen, Ommen, Mariënborg, Hardenberg!' Ik ben terug in de tijd. Ik was een jaar of tien en ging met mijn ouders, broer en zus op vakantie naar Hardenberg. Met de trein, want we hadden geen auto. Wij kinderen hadden er zo veel zin in, dat we de treinstations van tevoren uit ons hoofd leerden, zodat we onderweg wisten hoe ver het nog was. Amersfoort-Vathorst bestond nog niet. Dat station passeer ik vanochtend iets na acht uur. Het wordt tropisch warm, daarom wil ik op tijd in Hardenberg zijn. Ik ga naar de Rheezermaten, een gebiedje waarover een hydroloog van Staatsbosbeheer mij pas vertelde. Het lukt er goed om de sponswerking van het landschap te herstellen. Daar wil ik meer over weten, ook omdat het woord 'spons' heel aantrekkelijk klinkt nu het zo heet is. Ik heb om tien uur afgesproken met boswachter Nico Arkes, die wel zin had om mij rond te leiden. Hij stelde voor om elkaar bij de ingang van De Kleine Belties te ontmoeten. Laat dat nou net de camping zijn waar ik als kind op vakantie was. Ik fiets eerst een rondje over het vakantiepark. Als ik bij de zwem- en visvijver ben – die er nog ongeveer hetzelfde uitziet – lukt

het ineens om me weer te oriënteren op het park. Ik rijd zo naar de plek waar 'onze' stacaravan stond en herken een leuk bospaadje waarover we naar de schommels liepen. De camping is heel luxe geworden met een buiten- en binnenzwembad, maar heeft zijn gezellige sfeer behouden. Ik krijg gewoon zin om hier een weekje vakantie te vieren, maar dat zit er niet in. Mijn vakantie zit er net op. Ik voelde vanochtend dat ik het zand van het Texelse strand nog in de zakken van mijn korte broek heb zitten. Boswachter Nico Arkes neemt me mee over een wandelpad langs de Rheezermaten, dat schuin tegenover de camping begint. We passeren een kaal veld, dat er op het eerste gezicht niet zo bijzonder uitziet. 'Het is gisteren gemaaid', zegt hij. 'Je moet hier in het voorjaar zijn, dan staat het hier vol met bloeiende zeggesoorten. Dit is laagveenmoeras, een drijvend veenpakket. Het is eigenlijk niet te maaïen. Maar dat moet af en toe wel gebeuren, om te voorkomen dat het in bos verandert. We maaïen met lichtgewicht aluminium voertuigjes die kunnen drijven en rupsbandjes hebben.' De bodem voelt verend aan en al gauw stroomt er koud water over mijn sandalen. De Rheezermaten maakt deel uit van het Vechtdal. 'De Vecht is een typische regenrivier', zegt Arkes. 'Het is eigenlijk een grote beek, die vroeger maar vijftig centimeter diep was. In de zomer was hij beekachtig en in de winter werd hij heel breed. Er lagen uitge-

stekte veengebieden om de rivier heen. Het veen hield het water lang vast. Het stroomde geleidelijk naar de rivier.' Rond 1900 verdween steeds meer veen, doordat het gebied dichter bevolkt werd. Er werd bos aangeplant voor hout en veen ging als brandstof in de kachels. Arkes: 'Waar het veen verdween, verscheen de aardappelteler. De sponswerking van het landschap werd minder, omdat de regen op het kale zand terecht kwam. De watertoevoer op de Vecht werd extremer. Van de rivier werd daarom een soort kanaal gemaakt, zodat het water snel kon worden afgevoerd, om overstromingen te voorkomen.' Sinds de jaren negentig krijgt de Vecht weer wat meer ruimte, hij mag weer wat meanderen en wat breder worden. Dat helpt om de laagveenmoerassen in stand te houden. We lopen langs een deel van het moeras waar de planten en bloemen nog wel overeind staan. Arkes plukt wat blaadjes watermunt, die heerlijk ruiken naar pepermunt en wijst planten aan die juist hier groeien: dotterbloem, kattenstaart, lisdodde, koekoeksbloem, waterdriblad, lange ereprijs. Ik zie bijen en vlinders en hoor gezoem en getik van insecten en gekwetter van vogels. 'Als je druk bent geweest, kom dan naar de natuur, gewoon om er te zijn. Dat helpt je', zegt Arkes. Zou het andersom ook werken? Eerst de natuur in en dan vlot een artikel schrijven? Ik fiets naar Mariënborg, om daar op de trein te stappen. Het is te heet om ver te fietsen.